

ledes, at det vilde være aldeles uforlvarligt, om Retsbetjentene nogen Sunde bleve reducerede med Hensyn til den Hjælp, de have i Politivæsenet, saaledes, at Gendarmene eller et lignende Politikorps blev borte for dem. Vi have jo som sagt aldrig haft et tilstrækkeligt Politikorps paa Landet før 1885. Jeg husker nok, at der i den Tid, da denne Sag blev behandlet, blev sagt oppe i Vendskjæl — nord for Lands Lov og Ret; hvem det var, veed jeg ikke, men det Udtryk blev brugt —: Vi ere lovlydige Folk, vi behøve slet ingen Politi eller nogen Ting. Nu tror jeg, som sagt, at den almindelige Opfattelse er den, at Gendarmerikorpset har forbedret og beroliget Forholdene i høj Grad, baade med Hensyn til Forbrydelser og navnlig ogsaa, som den ærede sidste Taler udtalte, med Hensyn til de Forseelser, som man kan kalde dem: Løsgængereri og Betleri, og det er Befolkningen paa Landet særdeles tilfreds med. Jeg kan derfor anbefale Lovforslaget paa det bedste til en grundig Behandling nu.

Madsen-Mygdal: Det er jo sjette Aar, at dette Lovforslag, denne foreløbige Lov foreligger til Behandling her i Tinget, og vi have hvert Aar haft Lejlighed til at høre den ærede første Taler i Dag (Nump) holde en længere Lovprisning over Gendarmene og deres fortræffelige Egenstaber baade med Hensyn til at tilvejebringe Ro og Orden i Landet, og det ikke blot den Gang, da man ansaa Oprættelsen af dette Gendarmerikorps for særdeles paatrængende nødvendigt, men ogsaa nu og i Fremtiden; men endvidere have vi hørt Gang efter Gang stærke Lovprisninger over Gendarmerikorpsets fortræffelige Egenstaber i den daglige Polititjeneste, hvor stor Nytte de have gjort baade her og der, hvor uundværlige de ere, og hvor glad Befolkningen er for dem mere og mere; det have vi som sagt hørt nu for sjette Gang; jeg skal dertil blot sige, at en saadan Lovprisning af Gendarmerikorpset i det hele hører jeg kun en Gang om Aaret, nemlig i denne Sal, naar vi have denne Lov til 1ste Behandling, udenfor denne Sal har jeg ikke hørt noget lignende. For øvrigt er det ikke min Hensigt med at forlange Ordet i Dag at komme ind paa at tale om de gamle Historier, som vi have drøftet saa mange Gange; jeg skal i den Henseende blot minde om den udførlige Behandling af Gendarmereinstitutionen med alt, hvad dermed staar i Forbindelse, som vi førte i Samlingen 1886—87 i Dagene fra 15de til 19de Oktober. Det er heller ikke min Hensigt i Dag at komme ind paa, hvor-

ledes jeg eller i det hele taget den Side af Salen, hvortil jeg hører, betragter denne Lov, hvorledes vi efter vor Opfattelse formene, at de almindelige Forudsætninger, som Grundlovens § 25 indeholder for provisoriske Love, heller ikke ere til Stede, hverken Forudsætningen om den paatrængende Nødvendighed, eller om, at Rigsdagen ikke er samlet, eller at det ikke maa stride mod Grundloven o. s. v. Hvordan det efter vor Mening ikke er til Stede, har baade jeg og andre Medlemmer af den Side, hvortil jeg hører, udførlig paavist tidligere, saa jeg skal ikke komme ind paa det, men blot henvise til disse Udtalelser. Ikke heller skal jeg opholde mig ved, at efter vor Formening er en saadan Lovs Opretholdelse paa 6te Aar trods Rigsdagens Samtykke eller i hvert Fald uden det ene af Tingenes Samtykke, ja endogsaa mod det ene Tings afgjorte Meje, stridende mod Forudsætningen for, at en saadan Lov kan opretholdes. Jeg har i saa Henseende intet som helst nyt at tilføje, jeg skal blot henvise til, hvad der tidligere er udtalt fra vor Side i denne Retning. Naar jeg nu har forlangt Ordet i Dag for at tale om den foreliggende Sag, er det nærmest for at paavise, at Behandlingsmaaden af denne Sag har en Ejendommelighed, som vi ikke kende til ved andre Love end disse; der er en Ejendommelighed ved den Maade, hvorpaa denne Sag er behandlet, som trodsjer alle Regler for Loves almindelige Behandling; og jeg turde maasse inden jeg gaar videre tilføje, at da det ikke er min Hensigt at forlange Ordet under de følgende Loves Behandling, undtagen jeg dertil maatte finde særlig Anledning, gælde de almindelige Bemærkninger, jeg nu ønsker at fremsætte, ikke blot om denne Lov, men ogsaa om de fire foreløbige Love, der ere satte paa Dagsordenen for Forhandlingen i Dag. Vi leve jo i en almindelig Forhandlingsperiode; der tales meget om den Forhandlingspolitik, der bliver ført, og der holdes stærke Lovtaler over den baade i Tale og Skrift; man kalder den aaben, ærlig, saglig og alvorlig — og jeg tror, der er forfættelige andre smukke Tillægsord til denne Forhandlingspolitik. Nu er jo den almindelige Regel, at naar der saaledes føres ivrig Forhandling, plejer en Sag, naar den er tilstrækkelig godt behjst fra forskellige Sider, at stride rask frem; men denne Lov, som her foreligger, trodsjer denne Regel aldeles; den gaar netop i saa Henseende i den omvendte Orden. Den første Gang den blev forelagt til Behandling her i Rigsdagen, var den 19de December 1885. Den foreløbige Lov er jo, som bekendt, udstedt den 27de Oktober